

get (See Anhanget Nr. 49.) vedtaget med 50 Stemmer mod 5.

Derefter gif man over til Fortsættelse af 2den Behandling af Forslag til Lov om Soldvæsenets Rønning, og navnlig til den fortsatte Behandling af Forslagets § 3 med de dertil hørende Ændringsforslag.

Alberti: Idet jeg tillader mig at gjenoftage Forhandlingerne om det Ændringsforslag, som jeg har stillet angaaende, at § 3, eller ialtsald en Deel af denne Paragraph skal udgaae af Lovforslaget, skal jeg tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til den ærede Finantsministers Foredrag for nogle Dage siden, forsaavidt dette efter den Tids Forløb er mig nærværende i Grindring. Det forekom mig, at den ærede Finantsminister nærmest be-
tragtede Alderstillæggene som en Art Supplement til Rønningen i Almindelighed, og han syntes at mene, at, dersom Alderstillæggene bleve udeladte af Loven, vilde det være nødvendigt at forhøie de Gager, som ere opførte for de enkelte Classer af Soldembedsmænd. Der kan jo vistnok være stor Forskjel i Mængden om, hvorledes saadanne Embedsmænd skulle gageres, men jeg troer, at det, at et vist Antal i enhver Klasse skal have Alderstillæg, ikke giver nogen bestemt Oplysning om, hvorledes de enkelte Embedsmænd blive gagerede. Jeg for min Part anseer Gagerne selv uden Alderstillæg, altsaa de blotte Gager, saaledes som de ere opførte i Lovforslaget, for meget høie, og jeg vilde, om der endog saa blev staaet en Streg over Alderstillæggene, meget betænke mig paa, navnlig forsaavidt angaaer Gagerne for Soldembedsmændene i 2den Klasse, at stemme for, at de skulle sættes saa høit, som de ere opførte i Lovforslaget; men, dersom Alderstillægget bliver staaende, saa er det idetmindste min Agt at stemme mod Gagernes Størrelse, saaledes som de nu staae i Lovforslaget. Jeg havde meget ønsket, at den høitærede Finantsminister havde opført Gagerne i Lovforslaget med den Størrelse, som han meente var passende for de enkelte Embedsmænd; man vilde da være kommet til en fuld Indsigt om, hvorledes disse Embeder attraaes lønede, og man vilde da ogsaa være i langt større Sikkerhed ved Afgivelsen af sin

Stemme om, hvorvidt man skulde billige Forslagene eller forkaste dem. Den høitærede Finantsminister henlede ogsaa Opmærksomheden paa Cautionstillingen, og meente, at Soldembederne, idetmindste visse af dem, burde være gagerede temmelig høit, fordi Aspiranterne til disse Embeder havde den Forpligtelse at stille Sikkerhed. Jeg troer imidlertid, at man i det Hele taget lægger større Vægt paa Betydningen af en saadan Cautionstilling, end den i Virkeligheden fortjener; jeg troer, at det har vist sig, at det virkelig slet ikke er saa vanskeligt at faae Cautionssummen samlet, som man i Almindelighed forestiller sig; der har vist aldrig været Mangel paa Ansøgere til de Embeder, med Hensyn til hvilke der fordres endog saa de høieste Cautioner stillede, men, dersom det forholder sig saaledes, saa troer jeg, at deri indeholdes et uforkasteligt Erfaringsbeviis for, at man ikke behøver, paa Grund af Cautionstillingen, at forhøie Gagerne. Det er tilføidgviis blevet mig bekjendt, hvor let det er at fæste Embedsmænd, som ville overtage endog temmelig lavt lønede Stillinger mod at stille Caution. Jeg skal nævne det Exempel, jeg herved har for Die. Da Armeen i Foraaret 1848 sattes paa Krigsfod, blev der i Løbet af en Uge fæstet endog saa uden offentlig Bekjendtgjørelse 6 eller 8 Regnskabsførere, som maatte stille en Caution af endog saa 3000 Rbd. og tilmed øieblikkelig præstere den; det var i det Hele taget unge Menneskter, hvis hele Fortid ikke gav nogen Garantie med Hensyn til en saadan Sikkerhedsstillelse; men alligevel blev Cautionen øieblikkelig tilveiebragt i Penge og Effecter netop paa samme Maade, som der fordres af Finantsministeren ved Soldembeders Besættelse.

Der er naturligviis en noie Sammenhæng mellem de Grundsaetninger, der ere udtalte i Lovudkastet angaaende Amtsforvalternes Rønning og i nærværende Lovudkast; det blev ved Lovudkastet angaaende Amtsforvalterne temmelig stærkt fremhævet, at man burde tage Hensyn til, hvilke Folk der attraaede disse Amtsforvalterembeder, og derefter maatte man see at regulere Gagerne; der blev navnlig hentydet paa, at Aspiranterne fornemmelig burde søges blandt Finantsministeriets Fuldmægtige og